

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars III. Sub Cælestino papa I. anno CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Quomodo oportet intelligere: Verbum caro factum est, & habitauit in nobis. & quomodo mittitur Verbum, quod Deus est. & quomodo proprium ipsius dicitur corpus. Cap. XXV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15241

etiam corpora esse talia, in quibus inhabitavit Deus omnipotens.

Hebr. 10.
ex Deut. 17.
& 19.

Scriptit autem alicubi etiam diuinus Paulus: *Irritam faciens quis legem Moysi, sine ulla miseratione sub duobus vel tribus testibus moritur*: quanto magis putatis deteriora mereri supplicia, qui Filium Dei conculcauerit, & sanguinem testamenti pollutum duxerit? Atqui diuina erat lex, & mandata dicta per angelos. Quomodo igitur dignus erit deteriore supplicio, qui pollutum duxerit sanguinem Christi? Vel quomodo potior est religione quæ est secundum legem, fides in Christo? Sed, ut iam ante diximus, est non similis aliorum sanctorum homo theophorus, sed Deus magis vere, & omni mundo celsiorem possidet gloriam; quod cum Deus sit natura Dei Verbum, factum est caro, siue homo perfectus. Animatum enim & rationale esse quod adunatum est corpus, & credimus, & vera omnino est adunatio.

Quomodo oportet intelligere: Verbum caro factum est, & habitauit in nobis. & quomodo mittitur Verbum, quod Deus est. & quomodo proprium ipsius dicitur corpus.

C A P. XXV.

Hebr. 2.

Ioan. 1.

SEMEM Abrahæ apprehendisse Verbum Dei vnigenitum, beatus Paulus commemorat: nec non etiam, quod propemodum ac nos participarit carni & sanguini. Memores autem sumus etiam vocis Ioannis. ait enim: *Et Verbum caro factum est, & habitauit in nobis*. Idne igitur fuit propositum viris spiritalibus docere, quod Dei Verbum conuersionis sit patiens? aut quod cum fas sit commutationem, quæ magis creaturæ conueniat, sustinere? adeo ut in id quod non erat forsitan, aut sua sponte deueniat, aut, ut alius, contra ipsius voluntatem ad aliam naturam impellatur? Absit. Manet namque idem, a sua natura commutationem omnem excludens, & conuersionis umbram nesciens pati. Fixa est enim semper in suis superna illa cælestisque natura. Quomodo igitur Verbum caro sit factum, videre necesse est. Primum quidem diuina scriptura carnem plerumque nominat, & quasi ex parte, animalis totius significationem facit, nec non etiam a sola anima interdum tantundem ait. Scriptum est enim: *Quod videbit omnis caro salutare Dei*. Et ipse diuinus Paulus: *Non consensi*, inquit, *carni & sanguini*. Alloquutus est autem eos qui sunt ex Israel, pontifex Moyses: *In septuaginta quinque animabus descenderunt patres tui in Ægyptum*. Sed non idcirco dixeris, quod nudæ & sine carne animæ in Ægyptum descenderint; nec porro, quod inanimis corporibus & solis carnibus salutare suum Deus indulerit. Quoties igitur audimus carnem factum esse Verbum, hominem intelligimus ex anima & corpore factum. Est autem Verbum, cum sit Deus, homo perfectus, corpus accipiens animatum & rationale; idque sibi vere adunauit, (quomodo, ipse scit: nostris enim sensibus huiusmodi cogitationes omnino *cerni non possunt) & nuncupatus *percipi est filius hominis. Sed si oportet tamquam in speculum intuentes dicere, coniectat aliquo modo sensus humanus, adunatum fuisse Verbum

Luc. 3.
Galat. 1.
Deut. 10.
Gen. 46.
Ab. 7.

ANNO CHRISTI 431.

bum corpori habenti animam rationalem, qualiter etiam hominis animam suo corpori, ipsam quidem diuersæ naturæ, sortitam tamen communionem adunationemque cum corpore, vt pene videatur non esse alia præter corpus, eo quod per compositionem ex vtroque animal vnum efficiatur; manet tamen ipsa, vt ante memorauimus, in sua natura. Ergo non per commutationem, aut conuersionem hominem factum dicimus Dei Verbum, nec prorsus quod Deus esse desierit; sed quod carnem accipiens ex muliere, & ei ex vtero adunatus, exiit homo idem simul & Deus: neque Dei & Patris generationem arcanam proiiciens, sustinuit ex muliere, inde initium vt esset accipiens; permittebat autem carni propriæ naturæ suæ legibus nasci, secundum natiuitatis rationem dumtaxat. Ceterum habet in se aliquid ab humana natura dissimile. Natus est enim ex virgine, & solus matrem habet innuptam. Factum autem etiam ipsum carnem, & in nobis inhabitasse commemorat, vt vtroque comprobaret, & factum fuisse hominem, & suum non perdidisse. Mansit enim quod erat.

Νοεῖται ἡ πύλιος ὡς ἔφη ἐν ἐπέ-
 ρῳ, ὁ κατὰ τοῦ ἁγίου, ἑστῆσιν ἡ θεία φύ-
 σις ἐν ἀνθρώπῳ, καὶ οὐ παροῦσα
 φυρμὸν, ἢ ἀνὰ χρυσὴν ἕνα, ἔμετα-
 σασιν πλὴν εἰς ὅσον ἐκ λῶ. ὁ γὰρ ἐνοικεῖν
 ἐφ' ἃ λεγόμενον, ἐκ αὐτῶ γέρονται
 ὅσον ὅτι τὸ ἐν ᾧ κατὰ τοῦ, νοεῖται
 ἡ μάλλον ἐφ' ἃ ἐν ἐφ' ἃ. ἐν δὲ γε τῇ
 φύσιν τῆς λόγου ἔστις ἀνθρώπου,
 μόνῳ ἡμῖν σημαίνει διαφορὰν τῆς
 φύσεως ὁ διάφορος, εἰς ἡν δὲ ἀμ-
 φῶν νοεῖται Χριστός. ἐκ τοῦ ὁ ἀσύγ-
 χυτον δὲ μάλα περὶ τῆς φησὶν ἐν
 ἡμῖν ἐπιλωκέναι τὸν λόγον. ἕνα γὰρ
 υἱὸν οἶδε μονογενῆ τὸ σαρκὶα γυόμε-
 νον, καὶ ἐν ἀνθρώπῳ τῷ.

Intelligitur namque certe tamquam aliud in alio, inhabitare, id est, diuina natura in humanitate, non perpeffa commixtionem, aut confusionem, aut commutationem, vt esset quod non erat. Quidquid enim in alio habitare dicitur, non ipsum fit tale, quale est id, in quo inhabitat, sed aliud in alio magis intelligitur. At vero in Verbi natura & humanitatis, solam nobis differentiam designat diuersitas naturarum. Vnus enim ex vtroque intelligitur Christus. Ergo inconfusione, vt ante dixi, seruata inhabitasse ait Verbum in nobis. Scit enim, vnum esse Filium vnigenitū, carnem factum

Citatur a S. Leone eadē epist. 97. & in Concilio Calched. act. 2. in fin.

* vtraque

& hominem. * * & carnem femoris eius, cum luctaretur cum eo, & dixit ei: *Dimitte me; ascendit enim ortus. Ille autem dixit: Non te dimitto, nisi benedixeris me.* Et post alia: *Benedixit autem eum ibi, & vocauit nomen loci illius, Faciem Dei. Vidi enim, inquit, Deum facie ad faciem, & salua facta est anima mea. Ascendit autem sol, cum transit faciem Dei; ipse autem titubabat femore suo.* Mysticus quidem est scripturarum sensus. Subindicare enim videtur Iudæorum obluetationem, qua utebantur in Christo, pene cum ipso luctantes; qui tamen superati sunt, & ipsi etiam impetraturi benedictionem ipsius, si per fidem ad eum nouissimis temporibus se conuertissent. Attamen illud certe homo erat, qui luctabatur cum Iacob, cum Dei faciem nominabat. neque id solum: nam sciebat eum Deum esse veritate: *Vidi*

Defunt aliqua. Gen. 32.

Ibidem.

percepti

enim, inquit, Deum facie ad faciem, & saluata est anima mea. Deus namque est natura Emmanuel. Dicitur etiam facies Dei: nam est figura substantiæ Patris. Ita se vocabat apud Iudæos, cum diceret de Deo & Patre: *Neque * faciem eius vidistis, & verbum eius non habetis in vobis manens; quia quem misit ille, huic vos non creditis.* Quod vero Deus verus sit homo ille qui luctabatur cum Iacob, sacra litera iterum faciet fidem. *Dixit enim, inquit, Dominus ad Iacob: Surge, ascende in locum Bethel, & habita ibi, & fac ibi altare Deo, qui apparuit tibi cum fugeres a facie Esau fratris tui.* Reuertens enim ex Mesopotamia, deinde timens Esau, traiecit Iacob pueros & omnia vasa sua; subremanfit autem solus, & luctabatur homo cum eo.

Aliud. CAP. XXVI.

BEATVS Daniel horribilem nobis visionem exponens: *Videbam, inquit, in visione noctis, & ecce cum nubibus celi quasi filius hominis veniens, & vsque ad vetustum dierum peruenit, & in conspectu eius adduxerunt eum: & ipsi datus est principatus, & honor, & regnum; & omnes populi, tribus, & lingue ipsi seruiunt: potestas eius, potestas in æternum, qua non transgredietur, & regnum eius non corrumpetur.* Audis quemadmodum non hominem se vidisse simpliciter commemorat, ne vnus ex nobis & iuxta nos Emmanuel esse credatur, sed quasi filium hominis? Cum enim Verbum natura sit Deus, in similitudine hominum fuit, & inuentus est habitu vt homo, vt in eodem vtrumque intelligatur; & neque homo nudus, nec Verbum absque humanitate vel carne: tamen ei principatum & honorem, quem semper habebat, datum esse commemorat. Ait enim, quod *omnes populi, tribus & lingue ipsi seruiunt.* Cum igitur etiam in humanitate positum vnigenitum Dei Verbum, seruientem habeat creaturam, & Patris principatum & suum; peperit autem secundum carnem ipsum sancta Virgo, quomodo non intelligitur sancta Virgo *Deo & ?*

De Christi passione; & quod vile sit, quod secundum aliud & aliud de vno & eodem dicitur, nec diuidimus in duo.

CAP. XXVII.

SANCTVS Paulus salutarem passionem nobis exponit. Ait namque: *Nunc gratia Dei pro omnibus gustauit mortē.* Nec non etiam: *Tradidi enim vobis in primis quod & accepi; quoniam Christus mortuus est pro peccatis nostris secundum scripturas, & quia sepultus est, & quia resurrexit tertia die.* Ad hoc etiam sapientissimus Petrus: *Christo, inquit, passo pro nobis carne.* Cum vnum igitur credamus Dominum nostrum Iesum Christum, id est, in humana forma conspectum, siue hominem factum iuxta nos Deum Verbum; quoniam modo & passionem ipsi deputemus, & impassibilem seruemus vt Deum? Ergo passio quidem dispensationis erat, sua quidem ducente Deo Verbo ea quæ sunt propriæ carnis, propter inenarrabilem vnitatem; manente vero extra passionem, quantum ad ipsius naturam pertinet. Impassibilis enim Deus est. Neque id mirum, cum & ipsam animam hominis videamus, si quid corpus passum fuerit, extra passionem quidem manentem,